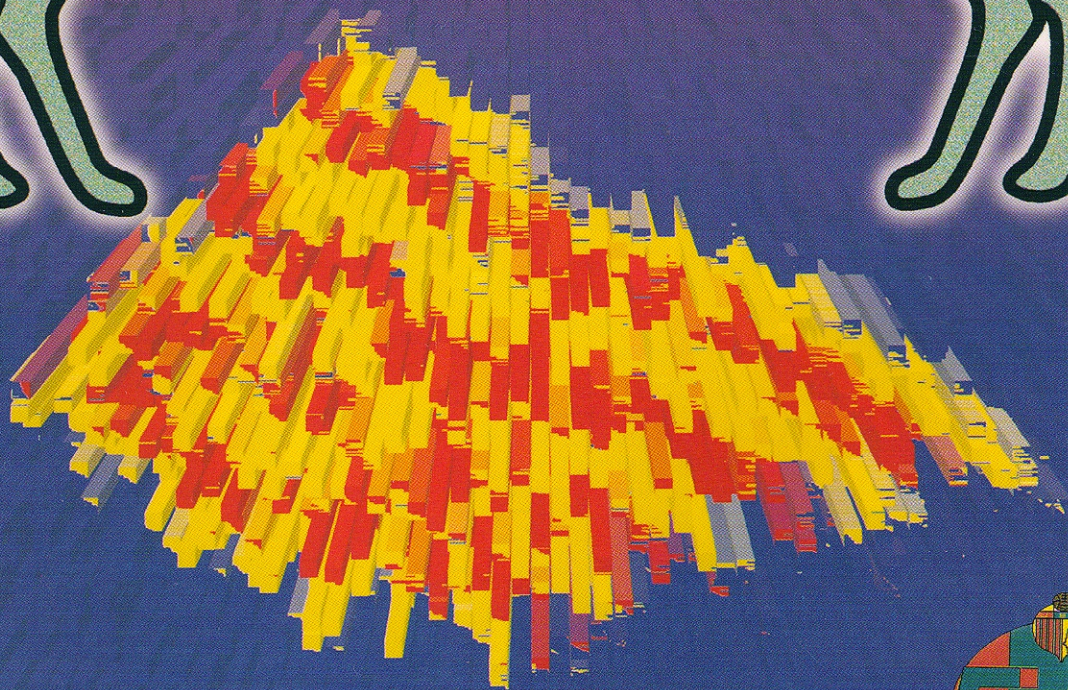

U.B. CATALONIA

50

ANIVERSARI

Teniendo esta revista una difusión a nivel mundial, hemos considerado que los principales artículos de la historia de nuestro club, sean en catalán con traducción al español, con lo cual conseguiremos una mejor información.

UNA HISTORIA DE ORO

Lo que parecía imposible se ha convertido en una realidad. Para una entidad modesta hacer 50 años es muy difícil y no solo se ha conseguido sino que en las décadas de 1950, 1960 y 1970, eran CUATRO equipos, ahora tenemos CATORCE y este es el mayor mérito conquistado.

Se ha de destacar que esta fuerza deportiva es por la creación de tres secciones que son las siguientes:

EIXAMPLE.....6 equipos (1 aficionado-2 juveniles-2 cadetes-1 infantil)
SUB-21.....1 equipo (aficionado)
TARR.....7 equipos (2 juveniles-2 cadetes-2 infantiles-1 alevín)

Además se ha de destacar que las tres secciones tienen una buena organización y lucen el nombre del CATALONIA con toda dignidad.

Podrían continuar reseñando muchas cosas más, pero consideramos que lo mejor es hacer un resumen de los hechos más importantes y de los sistemas que tenían las primeras décadas, aunque antes hemos de lucir del importante título de CAMPEÓN DE CATALUÑA JUVENIL y TROFEO ANGEL DE PLATA (al equipo con mejores méritos deportivos de Cataluña).

TITULOS MÁS IMPORTANTES

- Campeón de Cataluña Juvenil 1969-70
- Trofeo Angel de Plata 1969-70
- Campeón de grupo en todas las categorías
- Vice-campeón Cataluña Reglas de Juego
- Vice-campeón Cataluña Torneo Martínez de Laguardia (Promedio fútbol y atletismo)

TROFEOS Y PREMIOS PARA LOS JUGADORES

- Trofeo entrenamientos (no faltar a ningún entrenamiento durante toda la temporada. HORA: 6 mañana y ducha con agua fría)
- Oscar Deportivo (ganar el trofeo de entrenamientos un mínimo de tres años)
- Trofeo reglas de juego (clases y examen final)
- Trofeo rendimiento técnico (promedio de la puntuación asignada por su entrenador en cada partido)
- Concurso habilidad técnica RécorDs (cada jugador tenía la oportunidad un máximo de 5 veces de hacer toques con el pie derecho, izquierdo y cabeza para conseguir el máximo)
Pérez Cabedo 174 pie derecho
Soriano 111 pie izquierdo
Pérez Cabedo 121 cabeza

BOLETÍN MENSUAL

Cada mes se publicaba el boletín del club en el cual habían las siguientes secciones:

- Editorial
- Crónicas de todos los partidos y todas las puntuaciones de cada jugador
- Resultados y clasificaciones
- Intervius
- Ecos catalonesas
- Concursos y trofeos para los jugadores

LOCAL SOCIAL PROPIO

El 19 de marzo de 1969 se inauguró un magnífico local situado en la calle Diputación esquina con Villarroel.

Todos lo pasaban bien, pues teníamos Bar, ping-pong, fútbolín y salas para juegos de distracción o reuniones. Fue una etapa inolvidable.

Este es el resumen principal de nuestra historia, pues todavía faltarían muchas más cosas por explicar, pero tener una base para conocer a nuestra entidad consideramos que es suficiente.

En otra página escribiremos en relación a la sección de ECOS CATALONESAS del boletín del club y encontrareis cosas interesantes y con su gracia.

Acabamos este artículo con el deseo de que el CATALONIA continúe con esta línea de líder dentro del fútbol modesto y de aquí a unos años nos volvamos a encontrar.

CATORCE MEJOR QUE UNO

Nuestra entidad fue fundada al 19 de marzo de 1950 por el Sr. Eduardo Compte Bosch (q.e.p.d) con el nombre de C.F.Cadells. Al inscribirlo en la Federación, el nombre no fue autorizado por motivos políticos y entonces se registró con un mejor nombre y más representativo de Cataluña: CATALONIA.

Durante Estos 50 años que se cumplirás pronto, nuestra entidad ha formado centenares de niños para el día de mañana, tanto por el lado deportivo como el de conducta cívica y por todo esto estamos muy orgullosos, pues hoy día vemos que aquellos niños són ahora personas con cargos importantes o tienen un buen trabajo. Aquello de levantarse a las 5 de la mañana para ir a entrenar es hoy el espejo para sus hijos o amigos. Esta tarea continua con los jugadores actuales pero es evidente que ahora hay más ventajas que antes, pero aún si seguimos la preparación deportiva y de comportamiento, también tendrá su utilidad el día de mañana.

El historial de los éxitos deportivos conquistados hasta ahora lo encontrareis en la sección de esta revista: UNA HISTORIA D'OR.

Es importante recordar la trayectoria del número de equipos que ha tenido durante estos 50 años. Comenzó con UN EQUIPO hasta llegar en el año 1957 a tener CUATRO EQUIPOS. El año 1975 se consideró acabada la etapa de fútbol base y continuó solamente con UN EQUIPO aficionado. A partir de 1990, EL EIXAMPLE inició su actividad de futbol base y la TARR fue el esponsor de los equipos de la escuela. Además se formó en Mundet el Sub-21 con ex-jugadores, por la cual cosa actualmentetemos CATORCE EQUIPOS.

Queremos dar todo el valor que tiene la tarea del EIXAMPLE, una sección del CATALONIA, que la organizan ex-jugadores del Catalonia, ex-alumnos de la TARR y mucha más gente que se ha unido a esta piña que forma una sección ejemplr.

Por otro lado también merecen el reconocimiento al trabajo que hacen la sección del Sub-21 y que actualmente están jugando en 3ª regional juntamente con el equipo aficionado del Eixample.

Tal y como decimos al principio CATORCE MEJOR QUE UNO.
FELICIDADES A TODOS.

Xavier Comenges
PRESIDENT

Antoni Puigol i Lebón

FEDERACIÓ CATALANA DE FUTBOL

PRESIDÈNCIA

És per mi una gran satisfacció i motiu d'orgull, l'oportunitat que se m'atorga de poder adreçar-me, mitjançant aquesta breu salutació als aficionats al futbol en general, i, en particular, als directius, socis i simpatitzants del U.B. CATALONIA en una ocasió tan singular com és la commemoració del 50è aniversari de la seva fundació.

En primer lloc resulta obligat fer-vos arribar la meua més sincera felicitació per tan important efemèrides i, aprofitant-me de la vostra confiança i de aquesta finestra que m'heu obert, fer públic reconeixement de la tasca realitzada per totes aquelles persones que, d'una manera desinteressada, han treballat pel bé del seu estimat club.

D'altra banda, des de la meua posició al capdavant del futbol català vull fer una crida als directius dels clubs i, especialment, als educadors, monitors i tècnics dels joves futbolistes, reiterant la necessitat de promoure en els jugadors els valors humans, l'esportivitat i el fet de que es tracta d'un joc, amb guanyadors i perdedors certament, en el que ha de prevaler la camaraderia. Per això vull deixar testimoni de l'especial valoració de la feina que feu a l'entitat en els seus catorze equips que teniu inscrits.

Per finalitzar, només em resta desitjar-vos que tots els actes que organitzeu assoleixin l'èxit i el relleu que mereixeu.

Una salutació ben cordial.

FC BARCELONA

President

Unió Barcelonista Catalunya
Pg. Vall d'Hebron, 171
08035 BARCELONA

Benvolguts amics barcelonistes,

És una gran satisfacció poder fer-vos arribar la meva més sincera felicitació amb motiu dels vostres 50 anys d'existència, un aconteixement molt important que demostra la consolidació i l'arrelament de la Unió Barcelonista Catalunya.

Les noces d'or de la vostra entitat són una mostra més de l'esforç continuat i decidit en la tasca de promoure el barcelonisme. Celebracions d'aquest tipus serveixen per evidenciar la importància del teixit social que dona suport al nostre estimat Club i per deixar palesa la constància de l'afecció blaugrana.

Per tot plegat, us vull trametre, en nom propi i del Consell Directiu del Club, la meva més sincera enhorabona. També vull animar-vos a continuar, amb la mateixa intensitat que durant tots aquests anys d'història, la tasca de formació que sempre us ha caracteritzat.

Reiterant la meva felicitació, s'acomiada, amb una forta abraçada, el vostre amic i President,

Josep Lluís Núñez
President del FC Barcelona

15 de novembre de 1999

U.B. Catalònia
c/ Urgell, 153
08036 Barcelona

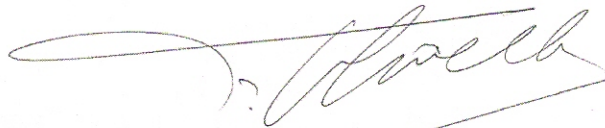
Senyors,

Volem expressar la nostra felicitació en nom meu i en el dels membres que componen l'Agrupació de Futbol de Clubs i Penyes del F.C.Barcelona, a l'actual Junta Directiva i a les persones que l'han precedit, així com als auxiliars, pares i jugadors, amb motiu de celebrar enguany el 50è aniversari de la fundació de la vostra Penya.

La nostra enhorabona és doblement significatiu doncs, a més de dur a terme la tenaç i eficaç tasca educativa a favor de la joventut, tant en l'aspecte social com en l'esportiu, durant aquests cinquanta anys, sou una de les penyes precursors i exemplars dins la nostra agrupació.

Quedi palès el vostre coratge en l'ànim de la resta de penyes del F.C.Barcelona per a seguir el vostre camí.

Ens posem a la vostra disposició i us saludem ben cordialment.

Ferran Olivella
President

MARIA VALLS. Dona del fundador i primer president de la U.B.Catalònia, Eduard Compte Bosch.

“A LA COMISARIA NO ENS VAN ADMETRE
EL NOM DE CADELLS I SI DE CATALÒNIA”

Fa 50 anys però recorda alguns fets com si fós ahir. Maria Valls, de 88 anys, ens apropa al que ha estat la història del Catalònia. Ella va viure molt aprop del seu marit aquells primers dies, l'any 1950, de fundació del club...

“Hi havia nois que habitualment jugaven a futbol al barri però que no eren d'un equip. Al meu home li agradava el futbol i va fundar un club per tots aquests joves. Inicialment –explica Maria Valls- el club s'havia de dir cadells, però a la comisaria que ens havien de donar permís per posar aquest nom no ens el van donar. Ens van dir que l'havien de posar en castellà, es a dir, “cachorros”. El meu marit no ho va acceptar i es va pensar una de més bona i d'aquí va ser d'on va sortir un altre nom, el de Catalònia, que si ens van acceptar”.

- Un nom, el de Catalònia, molt especial?

“Sí, molt bonic, que em porta molts records positius, molts més de bons que de dolents. Son tants anys. Seguint l'equip vam visitar molts camps, vam viure moltes anècdotes, algunes baralles, això sí molt poques i verbals, perquè en qualsevol cas érem gent de bona fe”.

- Com vivia el seu marit els partits?

“Molt nerviós. Sobretot quan l'equip jugava algun partit important. De vegades, no sabia com ficar-se, s'amagava i preferia no seguir algunes parts dels partits. Pels nervis. Jo sempre l'intentava acompanyar a tots els camps. On anava ell, anava la senyora. Ell sempre va estar molt il·lusionat fins que va deixar pas a un altre president”.

- Abans parlava de records. Esportivament, el millor, sense dubte, el campionat de Catalunya l'any 1970?

“Sí, i tant, va haver molt rerebombori. Van guanyar la semifinal al Barcelona i la final al Sabadell. Pensi que després de 20 anys de la seva fundació el club era com una cosa nostre també i aquell títol ens va satisfer molt”.

- Ha anat passant el temps, i ara el club complirà 50 anys. S'ho esperava?

“Sí, perquè no? Si m'ho podia imaginar i segur que el meu marit també. El club, a poc a poc, ha crescut i estic molt contenta de que es pugui celebrar aquest 50è aniversari. De fet, jo recordo la celebració dels 25 anys, amb els jugadors, entrenadors i familiars al local social del club”.

- No hi ha massa clubs cinquantenaris, que es fundessin l'any 1950 i que al 2000 puguin complir 50 anys?

“Sí, segur que hi ha pocs clubs com nosaltres. El Catalònia pot dir que és un club que té 50 anys però que a més a més té com a dates històriques dues dates molt boniques, al 1950 i el 2000. Espero que vagi molt bé totes les celebracions d'aquest aniversari”.

XAVIER PITARQUE, jugador del Catalònia de la dècada dels 50

“EL CATALÒNIA VA MARCAR
LES NOSTRES VIDES”

Dues temporades al club li van servir per moltes coses. Per jugar a futbol i arribar a fitxar pel Barça, per fer amics i fins i tot per conèixer amb el pas dels anys la seva dona. Ens situem l'any 1955...

“Tenia 16 anys-comença recordant Pitarque- i jugava de defensa per l'esquerra. Posteriorment, vaig passar a jugar d'extrem per aprofitar la meua velocitat. De la primera temporada al Catalònia recordo algunes coses i de la segona sobretot el fet de que van arribar als vuitens de final del campionat de Catalunya. Formàvem un equip molt maco futbolístic i humanament”.

- Però, s'aixecaven molt d'hora per anar a entrenar?

“Fitxa't. Entrenàvem de 6 a 8 del matí. Bé, els que havien de treballar se n'anaven abans. Habitualment, feia molt fred però la il·lusió per jugar a futbol ens feia oblidar-nos de la temperatura. Disfrutàvem perquè feiem el que ens agradava. El tècnic de l'equip era Xavier Comenges, que feia uns entrenaments bastant intesos”.

- Vostè, després, va fitxar pel Barça?

“Sí, vaig jugar al juvenil del F.C. Barcelona, vaig estar a les ordres d'Helenio Herrera, en algun entrenament amb el primer equip i sobretot recordo jugar un partit al Camp Nou amb el juvenil del Barça. Va ser el partit previ al de la inauguració del Camp Nou el 24 de setembre de 1957. Un record únic. Després, però, vaig tenir una lesió de lligaments a la cama dreta i amb el pas dels anys vaig haver de deixar de jugar a futbol”.

- Tornem a aquell Catalònia de mitjans dels 50...

“Jo crec que va marcar bona part de les vides dels que vam passar per allà. L'ambient era perfecte i ho demostra el fet que amb molts ens continuem veient. D'aquells anys, recordo el president, Eduard Compte, una gran persona que li va dedicar moltes hores al club. De fet, el Catalònia era producte de l'esforç de molta gent. A alguns, inclús els costava diners. Com no, també recordo en Xavier Comenges, l'entrenador. Per cert, aquí va una anècdota. Recordo que Comenges era un jove molt i molt ràpid però en un sprints de 100 m., que vam fer en aquella època, li vaig treure 3m. Vaja! Segur que en Comenges se'n recorda d'aquell dia (riu)

- Més història. Es van celebrar els 25 anys i ara arriba el cinquantanari. Què n'espera?

“Espero poder saludar molta gent. Tinc moltíssima il·lusió en participar de la celebració. No vaig poder estar en la dels 25 anys i ara tinc moltes ganes. Segur que tot surt bé”

CARLES ANGLES, jugador del Catalònia de la dècada dels 60

“ELS EX-JUGADORS DEL CLUB HAN FET TORNAR
A ARRENCAR EL CATALÒNIA”

Va arribar al club amb 12 anys i s'hi va estar 5 temporades. El van convèncer que abans de no jugar massa al Barça era millor jugar cada setmana i disfrutar al Catalònia.

- Vostè realment va ser dels que va gaudir els anys que va estar a la U.B.Catalònia?

“Molt, moltíssim. Fixa't que al Catalònia molts van passar uns anys veritablement importants en la nostre formació. Anys d'aquells en els que et vas fer un home; en definitiva una etapa molt maca per tots tant en el pla esportiu com en l'humà”.

- Recordi alguna anècdota d'aquells anys...

“Bè, d'anècdotes, de records, hi ha molts. Com no, els entrenaments, a las 6 de la matinada. Però hi ha d'altres. Per exemple, molts recordem el que ha significat per nosaltres dutxarnos amb aigua freda. Alguns, l'aigua ens queia al cap i ens ha deixat un petit espai amb menys cabells del normal.

-Vaja! Un altre tipus de record del Catalònia...

“Sí, un record al cap, però hi ha més curiositats. Per exemple, als vestidors, els més veterans de l'equip tenien el seu lloc el més lluny possible de la porta i per tant passaven menys fred que els “novatos” que havien d'estar aprop de la porta. Coses de vaterania...”.

-Vostè, després del Catalònia, va jugar en altres equips i posteriorment al cuc del futbol va continuar viu en una etapa d'entrenador...

“He estat 14 anys entrenant. Ho he fet ens diferents equips però sobretot recordo el pas pel Sants, on vaig estar 7 temporades; l'Europa, on vaig ser 4 i el Badalona. Destaco aquests clubs perquè són tres entitats històriques, de molta tradició i que jo qualifico com a “braus difícils de torejar”. Només em plantejo tornar a entrenar si el projecte que em presentessin fos molt i molt atractiu en l'aspecte esportiu”.

- I actualment, a part de la seva feina, fa de comentarista de partits de futbol territorial català i col·labora amb el Catalònia?

“Sí, estic a la junta directiva de la secció del Catalònia Sants-l'Eixample i això em fa estar en continua relació amb l'actualitat del club. El 50 aniversari de l'entitat significa tot un èxit perquè no cal oblidar que el Catalònia es va quedar amb un únic equip i gràcies als ex-jugadors a tornar a arrencar. L'estimem com quelcom nostre”.

JOAQUIM PITARCH, membre de l'equip del Catalònia que es va proclamar
campió de Catalunya juvenil l'any 1970

“AQUELL EQUIP TENIA MOLTÍSSIMA QUALITAT”

El títol de campió de Catalunya juvenil de 1970 ha passat a l'història del Catalònia com ha un dels moments més importants dels 50 anys del club...

“Després d'una magnífica temporada –recorda Joaquim Pitarch- en la que vam eliminar diferents equips vam arribar a les semifinals del campionat de Catalunya, en les que ens havíem d'enfrontar al Barça. La semifinal va ser molt disputada però vam ser superiors al gran favorit de la competició. Vam guanyar 2-1 a casa i a un dels camps de la zona esportiva del Barcelona el resultat va ser d'empat a 2. Clasificats per a la final, vam arrodonir la temporada guanyant el títol al Sabadell al camp de Fabra i Coats, per 2-0”.

- Es curiós, però d'aquell any, es recorda tant el títol com el fet d'eliminar en semifinals al Barça?

“Sí, perquè nosaltres practicament no ens creïem que podríem guanyar al Barça. Ells entrenàvem molt més i s'amblava que tenia millor equip. Però nosaltres vam demostrar que no. De fet, l'ambient al nostre equip era excel·lent, erem una pinya d'amics i futbolísticament teníem molta qualitat. Ah! No m'oblido com en anys anteriors, també entrenàvem molt d'hora al matí”.

- Parlem del entrenador d'aquell equip?

“Era el Sr. Miguel García. Sobretot, una bona persona, que sabia molt de futbol, que tenia molt de caràcter i que vivia els partits amb molta passió. Es va sentir molt orgullós d'aquell equip i nosaltres també de treballar amb ell”.

- Tornem a l'equip. Un conjunt que venia jugant des de feia uns anys...

“Des de infantil. Si, ja erem un equip format per joves que ens coneixíem i que poc a poc ens havíem acostumat a guanyar força partits, excepte de vegades quan jugàvem contra el Barça”.

- Després de proclamarse Campions de Catalunya van jugar les fases del Campionat d'Espanya...

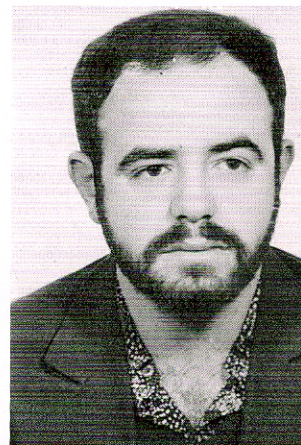
“Primer vam eliminar a El Salvador de Saragossa (5-1, a casa i 1-2 fora) i després en vuitens de final ens vam trobar a la Real Societat, un equip que va ser superior al nostre. Aquella Real Societat tenia jugadors que tothom recordarà, homes com Urruti o Satrústegui o d'altres”.

- Dificil, complicat rival...

“I tant, format per jugadors que després han estat molts anys a primera divisó. Aquella Real era terrible però en qualsevol cas al nostre equip també hi havia jugadors com Medina, Teixidó i d'altres que tenia molta qualitat i que van jugar posteriorment a un alt nivell”.

- En definitiva, un Catalònia aquell del 1970 que ha passat a la història...

“Doncs sí, i que ens porta a parlar moltes vegades d'aquella temporada. Quan ens trobem amb components d'aquell equip recordem el que vam aconseguir, una fita que ens fa sentir encara avui molt orgullós”.

U.B. CATALONIA

Juvenil A Eixample

Juvenil B Eixample

Cadet A Eixample

Cadet B Eixample

Infantil Eixample

Infantil A Tarr

Amateur Eixample

Amateur Sub 21

Juvenil A Tarr

Juvenil B Tarr

Cadet A Tarr

Cadet B Tarr

Infantil B Tarr

Alevi Tarr

JORDI DURÀ, Jugador del Catalònia de les dècades dels 70 i 80

“MALGRAT LES CONDICIONS, NO EM VAIG PERDRE CAP
ENTRENAMENT EN SIS ANYS”

El seu pas pel Catalònia es pot dividir en dues etapes. Una dels 12 als 18 anys i l'altra durant els 80. De tots aquests anys, Jordi Durà recorda la disciplina i l'esperit de sacrifici que li van inculcar fins el punt que ell, com d'altres jugadors, té una placa que demostra que no va faltar a cap entrenament en 6 anys.

“Tinc una sèrie de plaques commemoratives que demostren que any rere any no em vaig perdre cap entrenament. A més a més al deixar el club per primera vegada se'm va fer entrega d'una placa que significava que durant 5 anys no em vaig perdre cap sessió preparatoria, i això ho valoro molt positivament, pel sentit de responsabilitat i constància que aquest fet suposa. Això sí, aquest fet em va marcar per tota la vida (riu)”.

- Un bon record. Practicament de Llibre Guinness...

“(riu) Home, doncs, potser sí, perquè tothom ja sap que les condicions no eren les més favorables, doncs els entrenaments eren a les 5 o les 6 de la matinada, ens dutxàvem amb aigua freda, etc. En qualsevol cas, tot això també demostra la il·lusió amb la que molts dels meus companys i jo mateix ens prenem l'aventura del Catalònia”

- Vostè va arribar al club amb 12 anys, va deixar l'entitat amb 18 però va tornar amb més de 30..

“Així és, en la primera etapa puc dir que em vaig formar, que vaig aprendre a anar per la dida, a fer companys, a saber destacar l'importància de l'esforç del col·lectiu sobre l'individualitat i a seguir unes normes de disciplina. Pel que fa a la segona, per mi va ser com tornar a casa. Em va servir per retrobar-me amb vells amics. Jo havia deixat el Catalònia, vaig passar pel Barça Am. I per alguns equips de regional preferent, 1ª regional, etc., però va haver un dia que vaig pensar que preferia tornar al Catalònia i jugar amb l'amateur”.

- Buscava potser tranquil·litat tenint en compte que havia arribat a un sostre futbolístic...

“Sí, perquè quan tens altres ocupacions més importants i et prens el futbol com un hobby el millor és jugar com jo ho vaig fer en l'última etapa al Catalònia: Buscant divertir-me amb vells amics, tant dintre com fora del terreny de joc, doncs el món del futbol en aquelles categories no anava amb la meua manera de ser”.

- Parlem del cinquentenari. Ja son 50 anys de U.B.Catalònia

“Sí, jo crec que s'ha de valorar molt el poder arribar a una celebració com aquesta, tractant-se d'un club modest i de formació. Té molt mèrit. De fet, el Catalònia és un exemple a seguir, és un club molt ben considerat i en definitiva, és un mirall en el que moltes altres entitats s'haurien de mirar. Ara bè, arribar aquí no es gratuït si no que hi ha molt esforç i treball de una serie de persones, algunes de les quals malauradament ja no es troben entre nosaltres, però que jo encara recordo amb carinyo com el Catalònia té molt valor i tots els que hem estat vinculats estem contents i satisfets.

- És possible que el club arribi al centenari?

“Això és difícil de predir, però per què no. Amb la voluntat de molta gent que hi ha dedicat moltes hores s'ha arribat als 50 anys i amb aquest mateix esforç i dedicació, espero i desitjo que en un futur es pugui parlar del Centenari del Catalònia i que nosaltres ho poguem veure, encara que serà difícil...De moment, gaudim dels 50. Felicitats, enhorabona a tots i gràcies als qui ho han fet possible”.

EDUARD CUBELLS, jugador del Catalònia de la dècada dels 90

“EL CATALÒNIA ES COM UNA GRAN FAMÍLIA”

L'últim dels 5 representants que ens han ajudat a donar el repàs a les cinc dècades d'història del Catalònia encara està en actiu. Porta pràcticament 9 anys al club i actualment juga a l'equip amateur, a la 3ª Territorial. Aquest any, ell i els seus companys esperen aconseguir l'ascens i deixar aquesta categoria...

“A diferència d'altres temporades –diu l'Eduard- aquest any vam començar bastant bé i tenim les nostres opcions per aconseguir l'ascens a Segona Territorial. Espero que finalment el puguem assolir”.

- Present competitiu al marge. Què recordes d'aquests anys d'estada al Catalònia?

“Moltes coses, molts partits, molts companys. Jo he passat per totes les categories: infantil, cadet, juvenil, ara amateur. En les primeres categories, recordo molts partits guanyats, moltes victòries. Tant és així que vam aconseguir diferents diferents ascensos. De fet, pràcticament no estava acostumat a perdre i m'he hagut d'acostumar en els últims anys a l'amateur però bé s'ha d'entendre que les circumstàncies canvien”.

- Has tingut molts entrenadors en aquests anys. A quin d'ells destacaries?

“He tingut com a tècnics els srs. Allende, Moya, Castillo, Miró i Enric Navarro. Em sembla que no em deixo cap. De tots ells he après coses però jo destacaria, pel que vaig aprendre, el Juan Allende. És un entrenador dur, seriós, que treballa bastant l'aspecte físic i que manté amb tu xarrades sempre per que milloris. Sempre buscava que tots millorésim. És d'una forma de ser que, per ser entrenador, em sembla molt bè”.

- Saps que molts ex-jugadors del Catalònia han recordat que ells entrenaven a les sis de la matinada i que es dutxaven amb aigua freda. Que en penses? Això ara es impensable...

“Home (riu) la veritat és que actualment ho veig impossible. Ens queixaríem del tema de l'aigua i no crec que entrenéssim tant d'hora. En tot cas, crec que el que feien era admirable i s'ha de valorar però el que és cert és que tot ha canviat i aquest és un altre tema que també ha variat totalment”.

- Tornem al present. Has dit que busqueu l'ascens a Segona. Seria un gran èxit del cinquantenari del club?

“Sí, estaria força bé. Moltes temporades hem començat pensant que l'aconseguiríem però molts equips ens han superat. La tercera Territorial és una categoria molt física, de molta lluita i de vegades certa violència. Nosaltres hem anat guanyant en aquest tipus de futbol i com mantenim un millor nivell tècnic que els nostres rivals aquesta temporada tenim les nostres opcions”.

- Per acabar, valora tu que tens 25 anys, els 50 del Catalònia...

“Crec que sobretot s'ha de valorar l'esforç de tota la gent que ha treballat durant aquests anys de forma desinteressada pel club. De vegades he pensat que és com una gran família. D'altra banda, com a jugador considero que jugar al Catalònia és una molt bona sortida per tots aquells que volen continuar en actiu sense necessitat de fer-ho a un alt nivell”.

DOMENEC GARCIA, director de comunicació del F.C.Barcelona
i assessor a la presidència del club blau-grana

“EL FUTBOL NO EXISTIRIA SI NO HAGUÈSSIN CLUBS COM
EL CATALONIA”

Va estar al Catalònia dels 18 als 20 anys. Cap a mitjans de la dècada dels 60. Recorda el bon equip juvenil que tenien, la lesió que el va apartar del futbol en actiu, el curiós terreny de joc en el que jugaven com a locals i entre d'altres coses, el tramvia que agafava per arribar a l'Escola Industrial..

“Per anar a entrenar-explica Doménec Garcia- agafava el 54, un tramvia, en el que tots anàvem mig adormits. Normal, no eren ni les 6 de la matinada, però tot i això anava amb molta il·lusió a entrenar”.

Què més recorda de tota aquella època? De l'equip, de les seves qualitats com a jugador...

“Per exemple de l'equip, que teníem un juvenil bastant “maco”, un any vam arribar a les semifinals del Campionat de Catalunya i ens va eliminar l'Espanyol. Pel que fa l'aspecte individual, jugava de mig o d'interior, era un jugador més aviat tècnic, estilista, que no feia massa gols i que no va tenir massa sort. Després d'estar al Catalònia vaig fitxar per l'Europa però em vaig lesionar els isquiotibials i aquesta lesió va significar la meua retirada del futbol en actiu”.

Mala sort en l'aspecte personal. En qualsevol cas, quins jugadors recorda del seu pas pel Catalònia..

“Entre d'altres, Valiente, que va acabar jugant a Segona divisió, Jimeno, Bassas, Zamora, que també va jugar a Segona o Aliaga i Jato. Per cert, també recordo la samarreta amb botons que portàvem i aquells partits que disputàvem contra equips com Europa, Hospitalet, Martinenc, Badalona, etc i sobretot també un amistós contra el Barça juvenil en el jugàven Carles Rexach i Lluís Pujol, als que uns mesos després Roque Olsen va fer debutar en el primer equip del FC Barcelona”.

Expliqui, com era el terreny de joc del camp de l'Escola Industrial on jugava el Catalònia?

“Molt senzill, era un camp que feia una petita baixada. Es curiós, i ho explico a nivell d'anècdota, però el terreny de joc feia un petit desnivell i quan atacàvem de cara al mar teníem aquest avantatge. (riu) Sí, era un avantatge del que nosaltres podíem treure profit perquè com a equip local el coneixíem”.

Un bon avantatge. Canviant de tema, però, per què considera que el Catalònia ha arribat a aquesta xifra de 50 anys?

“Principalment per la seva bona administració, perquè moltes persones l'han ajudat i li han dedicat moltes hores. De fet, és un petit gran miracle que un club sense cap equip en categories d'alt nivell, que sempre s'ha dedicat a la formació, al futbol base, arribi al seu cinquantenari. El que és pràcticament segur és que el futbol no existiria si no haguèssin clubs com el Catalònia. El teixit social del futbol el formen entitats com el Catalònia i no només els clubs grans”.

Cal valorar molt, per tant, el cinquantenari del Catalònia..

“Sí, la història del club ha estat plena d'esforços i d'aquí que sigui tot un orgull pels que hem estat al Catalònia que es pugui parlar de mig segle de vida de l'entitat”.

CARLES NAVAL, delegat del primer equip del F.C.Barcelona

“ESPERO QUE EL CATALÒNIA PUGUI
CUMPLIR 50 ANYS MÉS”

Carles Naval també va jugar al Catalònia. Va arribar al club amb 13 anys i s'hi va estar 5 de forma consecutiva (1968-1973). Va començar jugant de lliure i ho va acabar fent de davanter centre. Del Catalònia, destaca que “és un club que durant la seva història ha com'ptat amb gent molt íntegra i sacrificada. D'aquí que hagi arribat a fer 50 anys i que complirà 50 més”. Com a mínim...

Comencem parlant, si li sembla, de la seva època de jugador...

“Era un jugador que podia actuar en diferents posicions. D'aquí que en infantils jugués com a lliure però que mes endavant ho fés com a davanter centre. En tot cas, jo no em queixava (riu) d'en quina posició em posava l'entrenador. Jugava on em deia i ho intentava fer bé”.

Bona afirmació de l'actual delegat del primer equip del Barça que alguns jugadors blau-grana haurien d'escoltar. Però, seguint amb el seu pas pel Catalònia, vostè també va viure una època molt bona esportivament.

“Érem un equip que sempre arribava bastant lluny en les competicions. Recordo que durant els cinc anys, d'infantil a juvenil, vam arribar a algunes semifinals del Campionat de Catalunya, és a dir, que teníem un bon nivell i ens quedàvem habitualment bastant a prop de les finals. Els entrenaments? Com segur que ja t'han explicat, entrenàvem a les sis de la matinada i després ens dutxàvem amb aigua freda però això és l'anècdota perquè el cert és que l'ambient entre els jugadors era excel·lent”.

Amb 18 anys, però, va deixar el club...

“Sí, vaig fitxar per l'Artesa de Segre, equip en el que vaig estar un parell d'anys. Després vaig fer el servei militar i per últim vaig tornar al Catalònia, a jugar, en aquest cas a l'equip amateur fins que ho vaig deixar”.

Una curiositat. Per què tothom parla bé del Catalònia?

“Jo crec que és perquè és un club que sempre s'ha distingit per haver estat dirigit per gent molt íntegra, per persones molt sacrificades que tot i no tenir un equip en l'èlit del futbol i per tant ser un club totalment aficionat, han demostrat il·lusió i capacitat. La línia de treball dels seus dirigents sempre ha estat molt clara”.

I en un club que alguns inclús han definit com a una gran família han de quedar necessàriament molts records?

“Segur, els entrenaments, els tècnics, etc. Però per sobre de tot l'amistat, la confiança que es va generar al voltant d'un grup de persones que més de jugadors de futbol eren amics. El que queda és precisament aquesta amistat que s'ha mantingut al llarg del temps. Això i el fet d'haver estat en un club amb 50 anys d'història em satisfà moltíssim.

PEDRO RUIZ, presentador de TV, ex-rival de la U.B.Catalònia

“UN CLUB DE FUTBOL TE MES POSSIBILITATS QUE UN MATRIMONI DE CUMPLIR 50 ANYS”

El conegut presentador de TV Pedro Ruiz es també un habitual jugador de futbol. Ha jugat i continua jugant a futbol. De molt jove ho va fer, entre d'altres, al Barça infantil, a la Penya Anguera o l'Hogar Canàries. Del seu pas per aquest últim equip neix el seu coneixement del Catalònia. Ambdós equips compartien certa rivalitat i el mateix terreny de joc. Parlem amb ell telefònicament, té pressa, però quan comença a recordar se centra en aquella època i oblida el que en aquest moment ocupa el seu temps. Ens situem al camp de l'Escola Industrial...

“El Catalònia-comença Pedro Ruiz- era l'equip rei del camp, el “guay”, el “maco”. Em vé al cap, per exemple, el seu equipatge blanc amb la franja en diagonal blau-grana i sobretot el fet que com a equip era al més compacte, el que tenia un millor nivell futbolístic.

En aquella època, vostè jugava a l'Hogar Canàries...

“Sí, jo devia tenir uns 12 o 13 anys i vaig estar un any i mig. Del meu equip recordo que teníem poc material, que entrenàvem molt d'hora, que al vestidor no hi havia massa dutxes. Rivalitat amb el Catalònia? jo diria que sana, la normal entre dos equips que comparteixen una instal·lació”.

Pregunta obligada. Quin tipus de jugador era vostè?

Jo jugava de mitja punta, d'interior dret. Era un jugador, deien, amb bona tècnica.

Avui per avui podem dir que s'ha desvinculat del món del futbol...

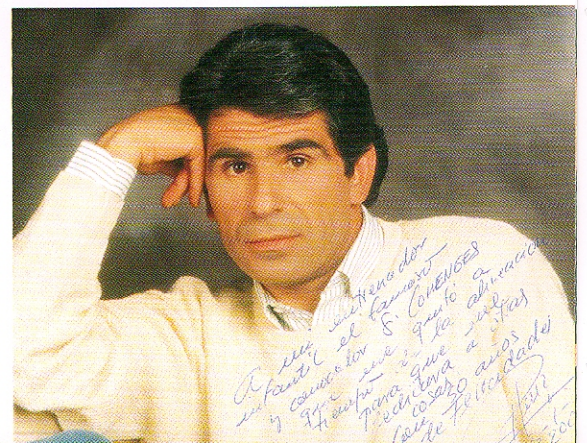
“Pel que fa anar com a espectador als camps puc dir que no vaig mai al futbol. El futbol actual no em convenç, és un negoci total, més o menys com tenir un Mc Donald's. Això sí, sóc un practicant del futbol. Alguns diuen que jugo bastant bé però per mi l'important es que continuo jugant, inclús de vegades m'entreno i jugo, si la feina m'ho permet, amb els veterans del F.C.Barcelona, siestic a la ciutat comtal, o del Real Madrid, si viatjo allà. Realment m'agrada jugar al futbol”.

Per cert, a vostè no se li donen malament altres esports...

“No, puc dir per exemple que vaig ser subcampió d'Espanya de gimnàstica esportiva escolar. He estat durant la meua vidaun assidu practicant de l'esport. D'altra banda, recordo aquella època a l'institut perquè vaig coincidir amb Carles Rexach al Menéndez Pelayo. Ell ja era un “llarguirut” i quan jugàvem a futbol sempre marcava molts gols”.

Per acabar, si em permet, expliqui per què creu que la U.B.Catalònia ha arribat a aquest cinquentenari.

“Per mi, el secret està en la diversió. Es veritat que hi ha una feina de moltes persones durant aquests anys, una dedicació al club desinteressada, però també hi ha l'afegit de la diversió. Per entendren's és molt més fàcil, hi ha més possibilitats que un club de futbol arribi a complir 50 anys que no pas que ho faci un matrimoni. Per què? Perquè el futbol està relacionat amb la vida, amb els hobbys, amb la motivació i significa una dedicació d'unes quantes hores a la setmana. Això el fa divertit i fins i tot despreocupat”.

QUATRE PRESIDENTS EN 50 ANYS

La continuïtat ha estat la virtut del CATALONIA tal com demostra el títol.

El fundador va ser Eduard Compte i la seva tasca des de 1950 fins els 70 va ser bàsica per aconseguir tots els èxits esportius i econòmics durant el seu mandat (q.e.p.d).

Joaquim Borràs i Lluís Bassas van ser els que van continuar la missió presidencial, amb gran dedicació, llàstima que també ens van deixar tots dos i no van poder acabar el treball que amb tanta il·lusió havien començat.

Malgrat tot, la seva feina va ser molt positiva.

Actualment, i des de fa bastant anys, en Xavier Comenges ocupa la presidència. El seu millor èxit ha sigut donar suport juntament amb la Junta Directiva a la creació de la Secció de l'Eixample, la sub-21 i l'Escola TARR, amb el qual tenim en aquests moments CATORZE equips, el que dona al nostre club una categoria important dins el futbol base.

També mereixen el nostre record les vídues dels primers presidents que sempre estan presents a qualsevol acte pel que se les convoca. El nostre agraïment a les Sres. Maria Valls, Rosa Riera i Pepa Rodríguez, a les quals esperem per la gran festa del pròxim 18 de Març.

C A T A L O N I A

U. B. CATALONIA

OFICINES: Pg. Vall d'Hebron, 171 - Llars Mundet 08035 Barcelona Tel. i Fax 93 428 51 44
LOCAL SOCIAL: Comte d'Urgell, 153 (Bar La Parada) 08036 BARCELONA Tel. 93 453 84 87

50è. ANIVERSARI ACTIVITATS ESPORTIVES I DIVERSES

Dissabte 4 de març

A les	09:00	Alevins	CATALONIA "T" – R.C.E. ESPANYOL
	10:15	Juvenils	CATALONIA "T" – U.A. HORTA
	12:00	Veterans	CATALONIA "AJ" – F.C. BARCELONA
	13:40	Infantils	CATALONIA "T" – R.C.E. ESPANYOL
	15:00	Infantils	CATALONIA "E" – F.C. BARCELONA
	16:25	Cadets	CATALONIA "E" – R.C.E. ESPANYOL
	18:00	Aficionats	CATALONIA "T" – U.E. SANTS
	19:45	Cadets	CATALONIA "T" – F.C. FERRAN MARTORELL

Diumenge 5 de març

A les	08:00	Veterans	CATALONIA "AJ" – CATALONIA "AJ"
	09:15	Juvenils	CATALONIA "E" – C.F. DAMM
	11:00	Aficionat/ Sub-17	CATALONIA "E" – SUB-17
	13:00		Sardanes i castellers

FESTA FINAL

Dissabte 18 de març

A les 14:30 Dinar de Germanor i gran ball final de cloenda amb orquestra en viu.
Repartiment Revista 50è. aniversari, Himne nou del Club, regals i recordaris.

50è ANIVERSARI
1950/2000

ECOS CATALONIENSES
(En castellà per respectar el text original)

En el nostre butlletí es publicaven les notícies i fets curiosos i que resumirem textualment una mostra dels mateixos.

- *“Se estaba duchando el juvenil “A” y el buen olfato de uno, notó que alguien se había “descosido”. Doménech el “cerebro” del equipo se dirigió a Clavero y le dijo: Has sido tú, te sale humo. Clavero se giró y miró si era cierto”.
- *“En el local social propio, un día al terminar la jornada se cerró el local y dentro se quedó cerrada la señora del Sr. Pedro –socio del club-. Menos mal que nos dimos cuenta y la rescatamos. La única duda que nos quedó, es que hubiese preferido el marido”.
- *“En Julio de 1972 se efectuará una excursión a Niza-San Remo-Mónaco y Montecarlo. La inscripción queda abierta y se cerrará el 14 de Julio, siendo el precio incluyendo autocar y pensión alimenticia el de 2800 ptas.”
Conste que este precio no es ningún chiste.
- *“Está en proyecto una excursión a Holanda, del 19 al 23 de Abril. El precio de la excursión oscila entre 4100 a 4800 ptas. Y está incluido el viaje en avión y gastos de manutención, además de jugar algún partido”.
Continua sin ser un mal chiste. Eran otros tiempos y otros precios.
- *“Durante el viaje a Italia, López se mareó y le dieron una bolsa. Por lo visto también estaba “cargado” y pidió otra bolsa, pero la sorpresa fue que en vez de “descargar” por arriba lo hizo por abajo. Hubo huida general”.
- *“En un día de compras en Italia, a Rubio se le ocurrió comprar unos pantalones, se los provó una chica y al final tuvo que decirle: Niña ves rápido que me estoy poniendo “nervioso”, Aunque la traducción no creemos sea la real”.
- *“En el trofeo del rendimiento técnico iba líder, Carlos Naval”. Esto no es ninguna anécdota en aquel momento. Pero ahora sí pues sus méritos le han servido para ser el delegado titular del primer equipo profesional del F.C.Barcelona. Y además triunfa.
- *“En un partido contra el C.D.San Andrés, se escapó Miracle y el lateral lo agarró por la camiseta, pero cual no seria su sorpresa cuando se encontró que nuestro jugador se le esfumaba y se quedaba con el número en la mano”.
Para que se entienda mejor la anécdota durante unas temporadas el club tenía la norma de tener los números sueltos y aparte de la camiseta, poniendo cinta adhesiva en número y camiseta, que se enganchaba antes de empezar el partido. Al terminar se le sacaba. El sistema era porque cada jugador se lavaba su ropa.
- *“Al terminar un entreno y cuando se estaban cambiando en el vestuario el jugador Luna con toda seriedad le dijo a Pastor: Oye te hago daño a lo que respondió, ¿porqué?, por nada –continuo Luna- es que tengo mi pié debajo del tuyo”.

Y como estos MIL MÁS. Alegría y deporte.